

TOMA STRIZIĆ

Pisati o TOMI TRIZICU, svakako — jednom od najaktivnijih revolucionara Vinodola između dva rata — čitateljima bi ostala nepoznata ona razmjerno široka napredna, komunistička odnosno revolucionarna djelatnost u većini vinodolskih naselja u kojoj je on najneposrednije sudjelovao. Pisati pak o toj sveukupnoj djelatnosti u toku desetak doratnih godina nije ni moguće ako se ona ne poveže najneposrednije i s njegovom ličnošću. Zbog toga ćemo se — s obzirom na ograničen prostor — ograničiti u ovom kraćem prilogu pretežno na njegovu političku djelatnost u toku 1941. godine, jer je ta njegova djelatnost urodila upravo tada vrlo značajnim rezultatima.

Rođen 1906. godine u siromašnoj porodici u Bribiru, Toma Strizić je već u ranom djetinjstvu osjetio svu gorčinu tatašnjih teških socijalnih, ekonomskih i nacionalnih proturječnosti koje je prvi svjetski rat zaoštrio do najvišeg stupnja.

Takvo se stanje nije bitno izmijenilo ni poslije svjetskog rata, pa su — nakon što nije uspio očekivani društveni preobražaj — mnogi Vinodolci krenuli već 1920—1921. godine u razne izvanevropske zemlje ili pak u druge krajeve Jugoslavije, tražeći zaradu neophodnu za svoj kao i život svoje obitelji. Drugi pak, mlađi, koji su tek stasali, nastojali su se zapošljavati kao pomoćni radnici na raznim gradilištima, ili kao naučnici u raznim zanatskim radionicama. Među takvima je bio i Toma Strizić koji je krenuo 1923. godine u Slavonsku Požegu i kao dječak s navršenih 17 godina života počeo učiti krojački zanat, završivši naukovanje 1926. godine. Za njega je Požega bila i mjesto u kom se sreo s prvim naprednim sindikalnim aktivistima, koji su propagirali nove, njemu uglavnom malo poznate ideje, objašnjavali putove kojima treba kretati u rješavanju socijalnih, ekonomskih i drugih pitanja, a koja su opterećivala sve jugoslavenske narode, a naročito radničku klasu. Tu je počeo razmišljati o socijalističkom, komunističkom kao i naprednom radničkom pokretu uopće, i taj ga je pokret sve više privlačio, pa je i sam počeo čitati dostupnu literaturu u kojoj su razmatrana takva pitanja. Uskoro se idejno opredijelio za radikalne društvene promjene koje su propagirali komunisti, kao jedini put za prevladavanje nagomilanih društvenih i drugih proturječnosti.

Vrativši se 1926. godine u rodni Bribir, neko se vrijeme nije uključivao u bibriska politička i društvena zbivanja. Tek kada se 1929. godine zaposlio u Bribiru kao krojački radnik, a pogotovu kada je iste godine otvorio svoju krojačku (zanatsku) radionicu, također u Bribiru, postupno se sve više uklju-

čivao najprije u društvenu a potom i političku djelatnost. Tada, upravo u vrijeme poznate diktature kralja Aleksandra i vrlo teške svjetske ekonomske krize, počeo je otvorenije ispoljavati svoja napredna politička gledišta. U najužem dodiru sa Stjepanom Brožičevićem, koji je također već bio lijevo idejno opredijeljen, upoznaje se s Lukom Marušićem iz Grižana, tada već nešto iskusnijim naprednim sindikalnim aktivistom. Marušić im je znatno pomogao u objašnjavanju akutnih društvenih i drugih proturječnosti, te ih upućivao na potrebu čitanja teoretske i druge literature iz oblasti marksizma. Već tada su povremeno pristizali i u Bribir pojedini primjerci lista »Proleter«, glasila CK KP Jugoslavije, koji su bili i jedino štivo iz kojeg se moglo dobiti, barem djelomično, objašnjenje i nekih tada aktualnih političkih zbivanja.

Za njihovo daljnje političko djelovanje je bio vrlo značajan i ilegalni boravak u Bribiru (u zimi 1931/32. godine) Milana Kalafatića, člana KP Jugoslavije, kojeg je poslao CK KPJ iz Francuske s tim da u Jugoslaviji pomogne komunistima u oživljavanju njihove djelatnosti. Boraveći ilegalno u Bribiru, Kalafatić se povezao s Tomom Strizićem, Stjepanom Brožičevićem, Mladenom Blažičevićem i Jakovom Mance, te s njima održao više ilegalnih sastanaka, upućujući ih u načine ilegalna djelovanja i objašnjavajući im tadašnja politička zbivanja. Upoznao ih je i s uputama CK KPJ o potrebi pomaganja borbe koju su vodili »hrvatski nacionalisti« protiv velikosrpskog monarhističkog ugnjetavanja. Bez sumnje je i ova uputa pridonijela da su se i bribirski napredni politički aktivisti čvršće i neposrednije povezali s pripadnicima Hrvatske seljačke stranke, posebno s njenim istaknutim članom Franjom Borićem iz Crikvenice, i idućih godina zajednički djelovali u mnogim aktivnostima.

Dolazak iz Francuske u Bribir Josipa Kalafatića (brata spomenuta Milana) krajem 1932. godine, dotadašnjeg člana sekcije KPJ pri KP Francuske, značio je daljnji korak u čvršćem organizacijskom oblikovanju njihovog legalnog i ilegalnog djelovanja, pogotovu zbog toga što je Josip Kalafatić već imao stanovito iskustvo u takvom radu u Francuskoj i Belgiji.

Tada (1932/33) su uslijedila i daljnja povezivanja s naprednim aktivistima (komunistima) u susjednim mjestima, kako u Ledenicama (Milan Matija i Petar Komadina) tako i u Selcima (Vjekoslav Jeličić Jureško).

Sve se to događalo, ipak, bez čvršćih i redovnijih veza s bilo kojim rukovodstvom KPJ. Tek će dolazak Bartola Petrovića iz Praga u Grižane, u jesen 1935. godine, značiti veću prekretnicu u tom pravcu, jer je Petrović, kao član KPJ, uspio sve njih čvršće organizacijski povezati, pa su, zajedno s njim i po njegovim uputama, osnovali »međukotarski« (»vinodoliski«) komitet KPJ. Bilo je to prvo partijsko teritorijalno rukovodstvo u Vinodolu, čiji je član bio i Toma Strizić.

U to je vrijeme bio utjecaj vinodolskih komunista u velikom usponu, a u nekim tadašnjim općinama (Bribir, Grižane, Ledenice, Selca) je postupno postajao dominantna politička snaga. Djelujući u različitim organizacijskim oblicima, šireći svoj utjecaj naročito na omladinu, tada već čvrsto međusobno povezani, uspostavili su kontakt i sa sušačkim sindikalnim i drugim naprednim aktivistima. Značajnija je bila njihova suradnja s Dragom Bogdanićem, članom napredne sindikalne organizacije u Sušaku, kao i s Lukom Vinketom, također sindikalnim aktivistom iz Sušaka (razdoblje od 1936. do

1938. godine), a od 1939. godine i s Radom Šupićem, kasnijim sekretarom Okružnog komiteta KPH za Hrvatsko primorje.

U toku desetak doratnih godina bibrski su komunisti, koje je predvodio Toma Strizić, postigli vrlo značajne uspjehe u svom djelovanju, od kojih navodimo važnije: potpuno su preuzeli rukovođenje Narodnom čitaonicom, okupljajući u njoj naročito omladinu i organizirajući razne oblike kulturnog, obrazovnog, zabavnog i idejno-političkog djelovanja; osnovali sportski klub, sa ciljem da se i putem njega napredno utječe na omladinu; političkim djelovanjem su potpuno onemogućili aktivnost križarskog društva (osnovano 1935. godine), koje je neposredno pred rat okupljalo tek manji dio školske djece; ojačali lijevi idejni utjecaj u redovima organizacije HSS; osnovali organizaciju URSS-ovih sindikata drvodjelskih radnika (1938. godine); sudjelovali, zajedno s drugim vinodolskim komunistima, u nekoliko štrajkova (štrajk proizvođača mlijeka 1936. godine, nekoliko štrajkova drvodjelskih radnika u toku 1936. i 1937. godine, štrajkovi građevinskih radnika i sl.); političkim djelovanjem osigurali izbor općinskog načelnika iz svojih redova (Stjepan Brozičević) već 1936. godine; pripremili kandidiranje »svog« kandidata na listi Stranke radnog naroda pri izborima za Narodnu skupštinu 1938. godine (po uputi CK KP Hrvatske odustalo se od kandidiranja); sudjelovali u nekoliko javnih manifestacija koje je organizirala HSS u Vinodolu (u jesen 1935. godine, u Novom i Crikvenici), u kojima su javno ispoljavali svoja politička gledišta itd. Izuzetna je značenja i uspjeh postignut odlaskom 9 (devet) Vinodolaca u redove interbrigada u Španjolsku 1937. godine. (To je bila akcija vinodolskog teritorijalnog značenja, i još nije povijesno istražena. Inače je bilo u interbrigadama ukupno 17 Vinodolaca, ali je ostalih 8 došlo u Španjolsku iz raznim zemalja Evrope i Amerike.) Poslije, kada su nakon građanskog rata u Španjolskoj bili preživjeli borci smješteni u raznim francuskim logorima, vinodolski su komunisti uspješno organizirali prikupljanje hrane i odjevnih predmeta za njih. Čitavom su akcijom rukovodili Ive Jeličić i Toma Strizić, s tim što je u Tominoj krojačkoj radionici bilo sabiralište prikupljenih predmeta. U takvoj je situaciji bio onemogućen svaki utjecaj ili organizirani oblik djelovanja tadašnjih »jugoslavenskih« građanskih stranaka (JNS, JRZ, itd.). Navedeni i drugi uspjesi upućuju na potpuno prihvatljiv zaključak da je utjecaj bibrskih komunista bio vrlo jak već nekoliko godina prije drugog svjetskog rata, što je bio i bitan preduvjet za uspješno pokretanje i organiziranje oslobodilačke borbe već u ljetu 1941. godine.

Osim toga bibrski su komunisti, a naročito Toma Strizić, pomagali u djelovanju komunista susjednih mjesta, pa tako: u štrajkaškim i drugim djelatnostima ledeničkih komunista, u osnivanju narodnih čitaonica u Crikvenici i Dramlju (obje su akcije uspjele) te u Grižanima (pokušaj nije uspio) i sl.

U istom su razdoblju učvrstili svoju organizaciju, primili u njene redove i nove mlađe kadrove, sustavnije izučavali teoretsku i drugu marksističku literaturu, čvršće se povezivali s pojedinim naprednim ili partijskim aktivistima u Sušaku i Zagrebu. Bili su, dakle, vrlo značajan politički činilac u komunističkom pokretu Vinodola, a Toma Strizić njegov najistaknutiji pripadnik. Spremno su dočekali ratno razdoblje i od boravka Rade Končara u Vinodolu, početkom 1941. godine, preuzeli nove obaveze, prije svega u

pravcu daljnjeg jačanja partijskih organizacija, kao bitna preduvjeta za uspješno izvršavanje novih revolucionarnih zadataka.

Rezimirajući izloženo možemo istaknuti da je u svim tim aktivnostima bio Toma Strizić, kroz čitavo desetgodišnje doratno razdoblje, uvijek u prvim redovima, među najistaknutijim i najangažiranijim vinodolskim komunistima. Njegova djelatnost nije mogla biti nezapažena, pa ga je već 1936. godine javno napala sušačka klerikalna »Istina« kao »rasadnika bezboštva«, objavivši o njemu 4 članka. Zbog njegove su ga djelatnosti namjeravale 1940. godine internirati tadašnje policijske vlasti, zajedno s još 20 vinodolskih komunista ili naprednih aktivista. To su samo neki primjeri pripremanih ili poduzetih mjera i akcija u borbi protiv njega i njegova napredna političkog djelovanja.

Za bolje razumijevanje navedenih djelatnosti vinodolskih komunista, pa tako i Tome Strizića, potrebno je istaknuti da su njihove veze s raznim rukovodstvima KPJ ili KPH bile tek povremeno čvršće i organiziranije (oko 1936. godine, kada je ovdje djelovao Bartol Petrović i nakon 1939. godine, kada je ovamo češće dolazio Rade Šupić, a Ive Jeličić Tominčić uspostavio veze s nekim partijskim aktivistima u Zagrebu). To znači da su, pretežno, bili prepušteni sami sebi, svom snalaženju i svojim organizatorskim sposobnostima i mogućnostima. Upravo je u takvim situacijama bio značajan doprinos Tome Strizića u pronalaženju oblika i sadržaja rada ne samo bribirskih već i ostalih vinodolskih komunista. (U jednom je kazivanju Petar Komadina istaknuo da je sve što se do rata dešavalo u Ledenicama rađeno u najužem dogovoru s Tomom Strizićem i da su sve važnije upute za rad dobivali od njega. Fabijan Antonić, jedan od najbližih suradnika Tome u razdoblju 1935—1937. godine istaknuo je da su oni u pojavi bilo kakve nedoumici ili nesnalaženja »imali Tomu«. Takvih zapisa i kazivanja ima više.)

U travanjskom je ratu jugoslavenska vojska doživjela potpun slom a jugoslavenska se država raspala. Talijanski i njemački okupatori uspostavili su tzv. NDH, kojoj je pripadao i Bribir kao i cijeli Vinodol. Uskoro je počeo i napad fašističke Njemačke na SSSR, a time i najkonkretnije pripreme i vinodolskih komunista za predstojeću oružanu borbu, ustanak, odnosno revoluciju.

Kao član Titove revolucionarne KPJ-KPH, Toma je svu svoju djelatnost posvetio isključivo tim zadacima, i zajedno s nekoliko vinodolskih komunista rukovodio najprije pripremama, a potom i pokretanjem oslobodilačke borbe. Ni jedan se važniji zadatak iz tog okvira nije rješavao u Vinodolu bez njega i njegova najizravnijeg sudjelovanja, a mnoge je konkretne zadatke upravo on pokretao ili pak objašnjavao njihov smisao, njihovu bit, kao i daljnje pravce djelovanja komunista. Na poznati sastanak u Jesenovu došao je s već jasnim opredjeljenjem za potrebu oružane antifašističke borbe, a na sastanku je bio i najistaknutiji pobornik nastojanja da se to opredjeljenje počne što prije ostvarivati, u čemu su i ostali prisutni komunisti bili dosljedno suglasni. Neposredno poslije toga rukovodi pripremama za osnivanje prvog partizanskog logora u Hrvatskom primorju (osnovan je na Viševici krajem srpnja), u kojeg — izbjegavši hapšenje — odlazi već prvih dana kolovoza.

Tada i nešto poslije (kao, uostalom, ni dotad) nije bilo u Vinodolu ni kakva partijskog rukovodstva, a pokrenutom je NOB trebalo organizirano rukovoditi. U takvoj je situaciji preuzela na sebe tu ulogu grupa vinodolskih

komunista u partizanskom logoru (Toma Strizić, Milan Mataija, Blaž Kalafatić, Andrija Tus i Petar Komadina), to više što su bili i rukovodno tijelo tada objedinjenih triju organizacija KPH s područja Bribira i Ledenica, gdje se NOB najuspješnije razvijala. Kao sekretar te objedinjene partijske organizacije, a ujedno i najodgovorniji rukovodilac borbene partizanske jedinice, neumorno je obilazio razna vinodolska područja (Krmpote, Ledenice, Bribir, Grižane, Tribalj) i dogovarao se s komunistima u ostalim vinodolskim naseljima (Selca, Novi, Dramalj, Crikvenica) o bitnim zadacima pokrenute NOB, o raznim pitanjima političkog značenja i sl. Već se do sredine kolovoza povežalo to partijsko-partizansko rukovodstvo i s komunistima Liča, Fužina i Drežnice, kao i Branjskog Gornjeg Kraja, pa je — rješavajući osnovne zadatke iz okvira politike KPJ i druga Tita — pokrenuta NOB činila u tom primorskom i goransk-drežničkom predjelu organiziranu, sve čvršće povezanu cjelinu.

Kao rezultat takve djelatnosti na Viševici je već krajem kolovoza bilo više od 20 boraca, a uskoro, u toku rujna, taj se broj povećao na oko 35. Istodobno su slijedile i prve operativne akcije, kako na pruži kod Fužina, na gradilištu hidroelektrane u Liču, tako i na šumskoj cesti od Breza do Stalka. U svima je sudjelovao i Toma Strizić, kao pokretač, organizator, rukovodilac ili pak borac.

Bili su to značajni uspjesi svih vinodolskih komunista koji su, u raznim oblicima sudjelovali najaktivnije u NOB, a također i već tada većeg broja ostalih aktivnih sudionika NOB iz raznih vinodolskih mjesta, koji su na razne načine opskrbljivali partizansku jedinicu svim potrepsšinama. Bez takve svestrane, široko organizirane suradnje u rješavanju osnovnih zadataka NOB, partizanska jedinica na Viševici ne bi mogla ni djelovati, a očito ni postojati.

Uspjesi vinodolskih komunista i ostalih antifašista potaknuli su vojno-operativno rukovodstvo u Karlovcu (na čelu mu je bio Josip Kraš, član CK KP Hrvatske) da Tomu Strizića, kao najzaslužnijeg za te uspjehe, predvidi za operativnog rukovodioca (oficira) partizanskog teritorijalnog štaba za cijeli Gorski kotar, Hrvatsko primorje i Drežnicu. Bilo je to za njega i priznanje i odgovornost, pa kada je štab osnovan (oko 10. listopada) Toma je preuzeo novu dužnost. Istodobno je postao i član KK KP Hrvatske za kotar Delnice. Uskoro potom krenuo je u sušačko područje, zatim u drežničko pa opet goransko itd.

Jesensko razdoblje 1941. godine bilo je u Gorskom kotaru, a djelomično i u vinodolskoj partizanskoj jedinici, opterećeno različitim poteškoćama što su otežavale uspješniji razvitak NOB-a. Uspješnom prebrođavanju tih poteškoća znatno je pridonio i Toma Strizić, pa se, krajem studenog, najneposrednije uključio u izvršavanje zadataka koje je nametala potreba jačanja i proširivanja NOB-a na veliki dio primorskih naselja, pa tako i većinu vinodolskih. Bila je u pitanju daljnja mobilizacija boraca u partizanske jedinice (bribirsku i ledeničku), u čemu je Toma najneposrednije sudjelovao, obilazeći u više navrata razna krmpotska, ledenička i zagonska sela. Rezultat takva njegova, kao i djelovanja ostalih komunista u tim naseljima, vrlo se brzo pokazao prije svega u omasovljenju borbenih jedinica, koje su krajem prosincu imale ukupno 170 boraca iz raznih vinodolskih naselja, a pretežno iz Bribira i Ledenica.

U to su vrijeme oslobođene Breze, pa se slobodni vinodolski teritorij prostirao na oko 300 četvornih kilometara, na kom su se nalazila i sva gornja krmpotska, gornja ledenička i gornja zagonska sela. NOB se vrlo uspješno širio u cijelom Vinodolu, i u obje vinodolske partizanske jedinice počeli su pristizati borci iz svih vinodolskih naselja.

Bio je to uspjeh izuzetna značenja, koje (značenje) je daleko prelazilo vinodolske granice, pogotovo zbog toga što je taj kraj nastanjen isključivo hrvatskim življem. I za taj uspjeh, kao i one koji su mu prethodili, najuže je vezano ime i djelo Tome Strizića, jer — prošla je tek godina dana od povijesnog sastanka s Radom Končarom, a vinodolski su komunisti vrlo uspješno ostvarivali zadatke koje je, u ime CK KPJ, CK KPH i druga Tita, pred njih postavio Končar. Toma se, s pravom, mogao prisjetiti odlaska na sastanak s Končarom, sakrivajući se od pogleda znatiželjnih, a sada je mogao prolaziti slobodnim dijelom vinodolskog područja od Zabukovca preko krmpotskih, ledeničkih i zagonskih sela sve do željezničke pruge na zapadu. Imao je puno pravo da bude ponosan na taj veliki uspjeh, postignut djelovanjem mnogih Vinodolaca, naročito komunista, koje je on predvodio.

Za pravilno ocjenjivanje i ovih izuzetnih uspjeha, treba imati u vidu da je u Vinodolu, od rujna 1941. godine, sve uspješnije djelovao i Okružni komitet KPH za Hrvatsko primorje, najneposrednije rukovodeći djelovanjem komunista u priobalnim vinodolskim naseljima.

Već tada se, dakle, rađala i u Vinodolu nova slobodna, demokratska, socijalistička Jugoslavija, čiji je sastavni dio bilo i slobodno vinodolsko područje, s prvim oblicima organizirane narodne vlasti, jedine koju je narod priznao i prihvatio.

Idućih je mjeseci, tj. sve do ljeta 1942. godine, djelovao Toma i u Drežnici, gdje je bilo sjedište Štaba čiji je bio član, i diljem Hrvatskog primorja sve do rapalske granice na zapadu i u Gorskom kotaru sve do granice Slovenije, kao i na brinjskom području. Prema izričitoj uputi Glavnog štaba NOV i PO Hrvatske, bio je zadužen i za mobilizaciju boraca za proleterske jedinice, koji je zadatak također uspješno obavio. Početkom srpnja 1942. godine je upućen na partijsko-političko djelovanje u Hrvatsko primorje, pa ga je OK KPH za Hrvatsko primorje poslao u Krmpote da pripremi osnivanje KK KPH za kotar Senj, gdje je tada ustaški utjecaj bio prilično izražen. U tom je razdoblju (kolovoz 1942) sudjelovao i na prvom partijskom savjetovanju primorskih i goranskih komunista, održanom na Milčevim stenama.

Senjski je kotarski komitet osnovan početkom studenog 1942. godine. U njemu je ostao do ožujka 1943, kada je prešao na dužnost u KK KPH za kotar Novi, preuzevši istodobno i dužnost tajnika Kotarskog NOO za ovaj kotar. U siječnju 1943. godine je predložen i prihvaćen za vijećnika ZAVNOH-a i to kao »istaknuti pokretač i organizator ustanka u Vinodolu«. Od srpnja do studenog je bio osnivač i rukovodilac obavještajne službe na području kotara Novi, Senj, Rab i Pag, a potom je prešao na dužnost u Okružni NOO za Hrvatsko primorje, gdje je bio zadužen za »sudstvo« i ujedno je bio predsjednik okružnog suda. Te je dužnosti (u ONOO) obavljao kao vijećnik ZAVNOH-a i AVNOJ-a, na čijim je zasjedanjima također sudjelovao u Otočcu i Jajcu. Obavljajući navedene dužnosti, obilazeći teritorij Hrvatskog primorja i Gorskog kotara, poginuo je na jednom od mnogih svojih revolucionarnih zadataka 10. lipnja 1944. godine nedaleko od Fužina u Gorskom kotaru. Imao je 38 godina života i 13 godina revolucionarnog staža.

Njegove su kosti prenesene poslije oslobođenja u rodni Bribir, gdje je pokopan na partizanskom groblju.

U doratnoj je djelatnosti surađivao s mnogim Bribircima, među kojima je i većina onih koji su prihvatili lijeva idejna opredjeljenja upravo pod njegovim utjecajem. Navodimo istaknutije: Fabijan Antonić od 1935. do 1937. godine; Mladen Blažičević od 1932. do 1936. godine; Stjepan Brozičević od 1931. do 1937. godine; Blaž Kalafatić od 1937. do 1941. godine; Josip Kalafatić Malicija od 1933. do 1938. godine; Franjo Mureta od 1933. do 1941. godine; Josip Saftić od 1933. do 1941. godine; Josip Skočilić Kurilo od 1937. do 1941. godine; Josip Tonković Prikputa od 1934. do 1941. godine; Andrija Tus od 1933. do 1936. godine (povremeno i kasnije); Rafael Veljačić od 1932. do 1940. godine. U istom je doratnom razdoblju najuže surađivao i s mnogim komunistima i ostalim naprednim političkim aktivistima iz raznih vinodolskih mjesta, od kojih navodimo istaknutije: iz Crikvenice — Ivan Brozičević (1937—1941) i Viktor Bujanj (1939—1941); iz Dramlja — Rafe Brozičević (1932—1941) i Zvonko Petrinović (1939—1941); iz Grižana — Luka Marušić (1931—1941) i Bartol Petrović (1936—1937); iz Krmpota — Mirko Balen (1939—1941); iz Ledenica — Petar Komadina (1932—1941), Milan Mataija (1932—1941) i Ladislav Vivoda (1940—1941); iz Novog Vinodolskog — Ivan Sebalja (1935—1941); iz Selaca — Ive Jeličić Tominčić (1936—1941), Vjekoslav Jeličić Jureško (1933—1937) i Vjekoslav Lončarić (1936—1941); iz Triblja — Ivan Šverko (1941).

Okružni komitet KPH za Hrvatsko primorje još ga je u toku rata predložio za zvanje narodnog heroja. Završetak rata i zadaci koji su tada stajali pred komunistima, su — vjerojatno — uvjetovali da je tek 20 prosinca 1951. godine dobio to visoko priznanje. Tog je dana Ukazom Prezidija Narodne Skupštine FNRJ, br. 166 odlikovan najvišim ratnim odlikovanjem — Ordenom narodnog heroja.

Mladen Plovanić